

El col·loqui de Núria

El santuari de Núria va acollir a les primeries d'octubre d'enguany el «I Col·loqui d'Estudis Transpirinencs» promogut per a fer possible la coneixença i l'intercanvi entre els investigadors i estudiosos que centren l'objecte de les seves recerques en l'espai físic i cultural d'ambdues vessants de la frontera francoespanyola.

Quasi un centenar d'especialistes de diferents disciplines en el camp de les ciències naturals, socials i humanes, procedents de Castella, Cantàbria, País Valencià, Aragó, Occitània, Andorra i Catalunya varen fer realitat un objectiu pel qual treballa la Unió de Centres d'Estudis Transpirinencs (UCET).

De la mà del Centre d'Estudis Comarcals del Ripollès —una entitat conduïda per joves i competents quadres universitaris i professionals—, aquesta primera convocatòria ha estat un èxit tant pel que fa al nombre d'assistents i la qualitat dels participants com pel nivell de les comunicacions presentades.

Presidència d'una de les sessions del I Col·loqui d'Estudis Transpirinencs.

I COL·LOQUI D'ESTUDIS TRANSPIRINENCS

NÚRIA
RIPOLLÈS
SANT JOAN DE LES ABADESSES
2, 3 I 4 D'OCTUBRE DE 1998

Unió Centres d'Estudis Transpirinencs
Union des Centres d'Études Transpirinéennes
Unión de los Centros de Estudios Transpirinencs

L'avinentesa hauria de ser propícia per a animar a la reflexió i el debat sobre el rol que exerceixen i el que poden arribar a assolir bona part dels instituts i centres d'estudis locals i comarcals de les terres de Girona i, en conseqüència, a la posada en valor de la tasca feta pels investigadors independents.

A les acaballes del segle XX, i en ple desenvolupament de la societat de la informació, l'associacionisme científic i cultural no pot pretendre mantenir-se al marge del progrés i democratització a què menen les noves tecnologies d'accés i transmissió del coneixement.

Els centres d'estudis cal que es dotin d'una renovada missió des de l'exigència i el compromís amb el seu àmbit competencial i/o territorial. Igualment cal constatar que cal arbitrar amb urgència noves maneres de treballar, defugint l'atomització localista per a obrir-se mentalment i estructural a la producció i relació en xarxa i per això Internet és el nou paradigma: un mitjà de comunicació, una eina de treball i

un canal de difusió formidable. Tanmateix però, actualment esdevé inútil pretendre fer ni que sigui una petita relació dels webs dels centres d'estudis: la implantació és nul·la.

Operativament, la web permet a cada centre donar a conèixer la seva existència i la del treball dels seus membres mitjançant la construcció d'un catàleg de les edicions, instaurar una central de distribució i venda electrònica, crear col·leccions virtuals, establir una llista de difusió i un fòrum de contactes, etc. amb els avantatges afegits de caràcter econòmic, de qualitat i de respecte ambiental.

Tanmateix, treballar en xarxa permetria facilitar l'adopció de la normativa ISO per a estandarditzar les publicacions, merèixer el reconeixement de la Comisión Nacional Evaluadora de la Actividad Investigadora, ser preses en consideració pels organismes competents (CINDOC a Espanya, INIST a França i l'ISI als EUA) i inserides en el repertori del Science Citation Index, Social Citation Index i Arts and Humanities Citation Index.

En un món on la globalització en tots els ordres és imparable, cal estar a l'aguait en la relació local-sectorial/global. Qualsevol col·lectiu amb voluntat d'oferir servei, ser útil i amb incidència certa i positiva a la seva comunitat no pot restar-ne al marge. No cal dir que la presència de les llengües minoritàries esdevé necessària

Els assistents al col·loqui.

atès que els Estats s'ho plantegen en termes d'hegemonia i poder. França constata una dada impactant: només un 1,5% dels webs (sobre un total a l'entorn dels 10.000.000) pertanyen al domini francòfon davant el Goliat de l'anglès.

Els centres d'estudis, per ser contemporanis, cal que tinguin una major ambició per convertir-se en agents de desenvolupament territorial. És necessari que defineixin la seva raó de ser i ben concretament les línies en què basen llurs polítiques científiques i/o culturals. I per això cal recórrer a les tècniques de planificació estratègica. Cal ser autoexigents en tots els ordres.

La recerca s'ha de produir des del coneixement acreditat, alhora que la gestió d'un centre d'estudis tampoc és un tema menor que es pugui relegar a l'amateurisme. El màrqueting de serveis hi ha de tenir el seu lloc. Si es vol ser competitiu, és clar. Resistir per raons històriques en ocasions esdevé un numantisme contraproductiu. Una fusió a temps pot ser una decisió ben honorable per a avançar amb dignitat sense traïr per això les generacions precedents.

És per això que el plantejament que valora actualment el Centre d'Estudis Comarcals del Ripollès respecte a la possibilitat d'erigir-se en l'observatori de recerca multidisciplinar dels Pirineus Orientals com a antena científica de la UCET i amb la convocatòria periòdica del col·loqui de Núria és senyal que algú enceta el pas vers la renovació. El projecte es podria implementar amb l'exploració de jaciments d'ocupació associats per a nous llicenciats i la consultoria i assistència tècnica a les administracions públiques i el teixit empresarial.

Pel que fa al col·loqui, i des de la perspectiva comentada, caldria poder enriquir-lo amb la participació d'una transversalitat d'actors a l'entorn de la trobada científica en forma de taules d'experiències i presentació de grups d'interès acadèmic, cultural, econòmic, social i polític transpirinencs.

La màgia de la vall de Núria pot tornar a aplegar les gents d'un costat i altre del Pirineu i de més enllà des d'una perspectiva cooperadora, renovant també així la seva secular vocació de punt de trobada just en el trànsit mil·lenari.

CARLES SAPENA

Edició facsímil de la Història de Núria editada a Tolosa de Llenguadoc el 1867.

